

Președintele Thomas S. Monson

Îndrumați în siguranță spre casă

Privim spre cer când dorim să aflăm direcția sigură, astfel încât să putem stabili și urma o cale înțeleaptă și corectă.

Dragi frați, ne-am adunat ca organizație puternică a preoției, atât aici în Centrul de conferințe, cât și în locuri din întreaga lume. Mă simt onorat și, totuși, plin de umilință datorită responsabilității care îmi revine de a mă adresa dumneavoastră. Mă rog ca Spiritul Domnului să mă însoțească cât timp fac aceasta.

În urmă cu șaptezeci și cinci de ani, pe data de 14 februarie 1939, în Hamburg, Germania, avea loc o sărbătoare publică. Printre discursurile fervente, uralele mulțimii și intonările de imnuri patriotice, noua navă de luptă, numită *Bismarck*, a fost lansată pe râul Elba. Aceasta, cea mai puternică navă în funcțiune, era o imagine spectaculoasă cu blindajul și tehnica sa. Construcția a necesitat mai mult de 57.000 de schițe numai pentru turelele cu câte două tunuri fiecare și cu un blindaj de 380 de milimetri, care erau controlate prin radar. Circuitele electrice ale navei măsurau 45.000 de kilometri. Cântărea peste treizeci și cinci de mii de tone și blindajul îi oferea protecție maximă. Maiestuoasă la înfățișare, gigantică în dimensiune, incredibilă în ceea ce privește puterea de tragere, acest colos puternic era considerat de nescufundat.

Nava *Bismarck* a avut întâlnirea ei cu destinul doi ani mai târziu, când, la data de 24 mai 1941, două dintre cele mai puternice nave de război ale Forțelor Maritime Britanice, *Prințul de Wales* și *Hood*, s-au luptat cu *Bismarck* și cu crucișătorul german *Prințul Eugen*. În aproximativ cinci minute, *Bismarck* a trimis pe fundul oceanului Atlantic nava *Hood* și aproape tot echipajul de 1.400 de persoane, exceptând trei bărbați. Cealaltă navă de război

britanică, *Prințul de Wales*, a suferit pagube importante și s-a retras.

În următorii trei ani, *Bismarck* s-a luptat în repetate rânduri cu nave de război și portavioane britanice. În total, britanicii au folosit puterea a cinci nave de luptă, două portavioane, 11 crucișătoare și 21 de distrugătoare pentru a găsi și scufunda puternica navă *Bismarck*.

Pe parcursul acestor lupte, multe rachete au provocat doar pagube superficiale navei *Bismarck*. Era oare de nescufundat? Apoi, o torpilă a lovit un loc important, lucru ce a blocat cârma navei *Bismarck*. Eforturile de a repara stricăciunile s-au dovedit inutile. Având armele încărcate și echipajul gata, nava *Bismarck* nu putea să vireze decât lent, în jurul unui cerc mare. În depărtare, se afla puternica aviație germană. Nava *Bismarck* nu a putut ajunge la siguranța oferită de portul ei. Dar nimeni nu îi putea oferi adăpostul necesar, deoarece *Bismarck* își pierduse capacitatea de a cârmui spre o destinație prestabilită. Fără cârmă, fără ajutor, fără port. Sfârșitul se apropia. Echipajul german distrugea și

scufunda aparent indestructibila navă în timp ce și tunurile britanice trăgeau. Valurile flămânde ale oceanului Atlantic s-au dat la o parte și, apoi, au înghițit mândria forțelor navale germane. Nava *Bismarck* dispăruse.¹

Asemenea navei *Bismarck*, fiecare dintre noi este un miracol al ingineriei. Crearea noastră, totuși, nu a fost îngădită de limitele geniului uman. Omul poate inventa cele mai complexe mașinării, dar nu le poate da viață și nu le poate oferi puterea rațiunii și a discernământului. Acestea sunt daruri divine oferite doar de Dumnezeu.

Dragi frați, asemenea cârmei esențiale a unei nave, ne-a fost oferită

o cale de a determina direcția în care mergem. Farul Domnului ne oferă lumină tuturor în timp ce navigăm pe mările vieții. Scopul nostru este de a naviga pe o cale directă către țelul dorit – acela de a ajunge în împărăția celestială a lui Dumnezeu. Un om fără un scop este ca o navă fără cârmă, fără posibilitatea de a ajunge acasă, în port. Nouă ni se dă semnalul: cartografați-vă drumul, pregătiți-vă de plecare, țineți cârma și porniți la drum.

Ca și în cazul puternicei nave *Bismarck*, așa este și pentru om. Accelerarea motoarelor și puterea elicelor sunt inutile fără direcție, fără acea folosire a energiei, fără acea direcționare a puterii oferite de cârma ascunsă vederii, relativ mică în dimensiune, dar absolut esențială pentru funcționarea navei.

Tatăl nostru ne-a oferit soarele, luna și stelele – corpuri cerești care să-i ghideze pe marinarii care călătoresc pe drumurile mării. Nouă, în timp ce mergem pe calea vieții, El ne oferă o hartă clară și ne arată drumul către destinația dorită. El ne avertizează: aveți grijă la devieri, pericole și capcane. Nu putem permite să fim înșelați de cei care ne vor duce în rătăcire, de acele persoane păcătoase, inteligente și ispititoare care ne sar în cale pe alocuri. În schimb, facem o pauză pentru a ne ruga; ascultăm acel glas duios și încet care adresează sufletelor noastre invitația blândă a Învățătorului: „Vino și urmează-Mă”².

Totuși, sunt persoane care nu aud, care nu vor vrea să se supună, care preferă să meargă pe calea hotărâtă de ele. Prea des ele cedeză ispitelor care ne înconjoară și care pot părea atât de ademenitoare.

În calitate de deținători ai preoției, noi am fost trimiși pe pământ într-o perioadă tulbură. Trăim într-o lume

complexă unde găsim conflicte peste tot. Intrigile politice distrug stabilitatea națiunilor, despoții preiau puterea și anumite clase ale societății sunt mereu oprimare, private de ocazii și făcute să aibă sentimentul eșecului. Sofismele oamenilor se aud peste tot, iar păcatul ne înconjoară.

Avem responsabilitatea să fim demni de toate binecuvântările glorioase pe care Tatăl nostru din Cer le-a păstrat pentru noi. Oriunde ne ducem, preoția noastră vine cu noi. Stăm noi în locuri sfinte? Vă rog, înainte să vă expuneți, atât pe dumneavoastră, cât și preoția pe care o dețineți, pericolului, aventurându-vă în locuri nepotrivite sau participând la activități care nu vă fac cinste dumneavoastră sau preoției pe care o dețineți, opriți-vă pentru a vă gândi la consecințe.

Noi, cei care am fost rânduiți la preoția lui Dumnezeu, putem schimba lucrurile în mai bine. Când ne păstrăm puritatea personală și ne onorăm preoția, noi devenim exemple de neprihănire pe care alții le pot urma. Apostolul Pavel a spus: „Fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție”³. De asemenea, el a scris că cei care Îl urmează pe Hristos trebuie să fie „ca niște lumini în lume”⁴. A fi un exemplu de neprihănire poate ajuta la luminarea unei lumi care devine tot mai întunecată.

Mulți dintre dumneavoastră își amintesc de președintele N. Eldon Tanner, care a slujit în calitate de consilier pentru patru președinți ai Bisericii. El ne-a oferit un exemplu statornic de neprihănire de-a lungul întregii sale cariere în industrie, de-a lungul slujirii sale din cadrul guvernului Canadei și ca apostol al lui Isus Hristos. El ne-a oferit acest sfat inspirat: „Nimic nu poate aduce o bucurie și un succes mai mari decât a trăi

conform învățăturilor Evangheliei. Fiți un exemplu; fiți o influență în bine”.

El a continuat: „Fiecare dintre noi a fost prerânduit pentru o anumită lucrare în calitate de slujitor ales [al lui Dumnezeu], pe care El l-a considerat potrivit pentru a-i conferi preoția și puterea de a acționa în numele Său. Amintiți-vă întotdeauna că oamenii caută îndrumare de la dumneavoastră și că influențați viețile persoanelor fie în bine, fie în rău, influență care va fi simțită timp de generații”⁵.

Suntem întăriți de adevărul că cea mai mare forță din lume astăzi este puterea lui Dumnezeu, care lucrează prin intermediul omului. Pentru a naviga în siguranță pe mările vieții muritoare, avem nevoie de îndrumarea Marinarului Etern – chiar marele Iehova. Căutăm în jur și privim spre cer pentru a obține ajutor ceresc.

Un exemplu binecunoscut al cuiva care nu a privit spre cer este cel al lui Cain, fiul lui Adam și al Evei. Având un potențial mare, dar cu o voință slabă, Cain a permis lăcomiei, invidiei, nesupunerii și chiar crimei să-i blocheze cărma personală care l-ar fi îndrumat către un loc sigur și exaltare. Lucrurile lumești au luat locul celor cerești; Cain a căzut.

Într-o altă perioadă, un slujitor al lui Dumnezeu a fost testat de un rege ticălos. Fiind ajutat de inspirația divină, Daniel a interpretat pentru rege scrisul de pe perete. În ceea ce privește răsplata promisă – chiar o robă regală, un colier de aur și putere politică – Daniel a spus: „Ține-ți darurile, și dă altuia răsplătirile tale”⁶. Lui Daniel i-au fost oferite mari bogății și putere, recompense care reprezintă lucrurile lumii, nu ale lui Dumnezeu. Daniel a refuzat și a rămas credincios.

Mai târziu, când Daniel l-a preaslăvit pe Dumnezeu în pofida unui decret care spunea că acest lucru era

interzis, el a fost aruncat în groapa cu lei. Relatarea biblică ne spune că, în dimineața următoare, „Daniel a fost scos din groapă, și nu s-a găsit nicio rană pe el, pentru că avusese încredere în [Dumnezeu]”⁷. Când a avut mare nevoie de ajutor, hotărârea lui Daniel de a merge pe o cale dreaptă i-a adus protecție divină și i-a oferit un sanctuar al siguranței. O astfel de protecție și siguranță poate fi a noastră dacă, de asemenea, mergem pe acea cale dreaptă către casa noastră eternă.

Ceasul istoriei, asemenea nisipului din clepsidră, marchează trecerea timpului. Alte persoane se află acum pe scena vieții. Problemele zilelor noastre ne amenință. De-a lungul istoriei acestei lumi, Satana a lucrat neobosit pentru a distruge ucenicii Salvatorului. Dacă vom ceda ispitelor sale, noi – asemenea puternicei nave *Bismarck* – vom pierde acea cârmă care ne poate ghida către un loc sigur. În schimb, fiind înconjurați de complexitatea vieții moderne, privim spre cer când dorim să aflăm direcția sigură, astfel încât să putem stabili și urma o cale înțeleaptă și corectă. Tatăl nostru Ceresc nu va lăsa ca apelul nostru onest către El să rămână fără răspuns. Dacă vom căuta ajutor ceresc, cărma

noastră, spre deosebire de cea a navei *Bismarck*, nu va da greș.

Pe măsură ce pornim în călătoriile noastre individuale, fie ca noi să navigăm în siguranță pe mările vieții. Fie ca noi să avem curajul lui Daniel, ca noi să rămânem onești și credincioși în pofida păcatului și ispitelor care ne înconjoară. Fie ca mărturiile noastre să fie la fel de profunde și puternice ca cea a lui Iacov, fratele lui Nefi, care, atunci când s-a confruntat cu o persoană care dorea să-i distrugă credința în orice mod posibil, a declarat: „Nu am putut fi clintit”⁸.

Având cărma credinței pentru a ne ghida pe drumul nostru, dragi frați, și noi ne vom găsi drumul înapoi spre casă în siguranță – casa lui Dumnezeu, pentru a trăi alături de El pentru eternitate. Fie ca acest lucru să se întâmple pentru fiecare dintre noi, mă rog în numele sacru al lui Isus Hristos, Salvatorul și Mântuitorul nostru, amin. ■

NOTE

1. Vezi Ludovic Kennedy, *Pursuit: The Chase and Sinking of the Bismarck* (1974).
2. Luca 18:22.
3. 1 Timotei 4:12.
4. Filipeni 2:15.
5. N. Eldon Tanner, „For They Loved the Praise of Men More Than the Praise of God”, *Ensign*, nov. 1975, p. 74.
6. Daniel 5:17.
7. Daniel 6:23.
8. Iacov 7:5.